

Είπαμε να ξεφύγουμε για λίγο, να βγούμε απ' το κλουβί, να ξεπλύνουμε ότι έχει περισσέψει στους ψυχικούς μας κάλυκες. Η ίδια παρέα, όπως και πριν τρία χρόνια (περισσότερα εδώ : [Δίτροχοι στο Γράμμο](#)). Μόνο που τώ ρα το είχαμε, απ' ότι φάνηκε, ακόμα περισσότερο ανάγκη. Κι έτσι, ήταν όλα ακόμα καλύτερα.

Τρεις άνθρωποι, λείψαμε για τέσσερις μέρες. Τέσσερις γεμάτες μέρες χωρίς άγχος, υποχρεώσεις, οθόνες υπολογιστών, φανοστάτες, τρεξίματα και μποτιλιαρίσματα. Δίχως ειδήσεις, δίχως το καθημερινό ψυχόβγαλμα και κάθε είδους απειλές.

Έτσι, μάλλον ευγνώμονες που γλυτώσαμε την μεσημβρινή μπόρα, απολαμβάναμε το πρώτο απόγευμα πάνω στο ύψωμα του προφήτη Ηλία. Η πρόσβαση είχε την δυσκολία της, πάνω στους ορεινούς χωμάτινους δρόμους που οι βροχές είχαν πολύ ταλαιπωρήσει σε αρκετά σημεία.

Ιδρωμένοι από την προσπάθεια, μετά από το πρώτο ξεμπούκωμα, είχαμε στηρίξει τις μοτοσυκλέτες και αγναντεύαμε τις κορφές του Γράμμου από την μια και του Σμόλικα από την άλλη. Η γη σκεπασμένη με καταπράσινη χλόη. Ο ήλιος έτρεχε, όπως και ο άνεμος να κρυφτεί στη Δύση. Μετρήσαμε ώρες, καύσιμα, μα δεν έβγαινε μέχρι Σαμαρίνα και επιστροφή. Τις επόμενες μέρες, σκεφτήκαμε, και πήραμε το δρόμο του γυρισμού, μέσα στο δάσος με τις λασπωμένες γούρνες.

